

Diàleg

Conversa amb David Carabén

Músic i cantant del grup Mishima

Frederic Raurell
Director General de la ICCIC

Teresa Triadú
Secretària adjunta
a la Direcció General de la ICCIC

David Carabén (Barcelona, 1971). Com ell mateix diu, ve d'una família culturalment inquieta. La seva mare va fer crítica de dansa a *La Vanguardia*. El seu pare era periodista i parlava molts idiomes. A tots dos els agradava la música i seguien els moviments musicals anglesos (Beatles, Rolling Stones) i també el moviment de la Nova Cançó.

Músic. Llicenciat en ciències polítiques. Ha treballat de realitzador de televisió, guionista, traductor i periodista. Líder de Mishima, grup amb influència de la cançó d'autor i el pop anglosaxó, creat a Barcelona el 1999. És cantant, guitarrista i compositor. El grup Mishima, nom japonès, va publicar inicialment dos discos combinant l'anglès amb una o tres cançons en català, ben rebuts per la crítica. Tot i això, el seu reconeixement arriba amb el tercer treball, l'any 2005, i la consolidació, amb l'àlbum publicat el 2007 *Set* tota la vida, aquests ja principalment en català amb alguna cançó en anglès. L'últim treball és *L'amor feliç*.

Un retrat de David Carabén no seria complet sense les paraules *futbol* i *Barça*. Diuen que no podia ser d'una altra manera sent fill d'un català i d'una holandesa i que el seu pare, Armand Carabén, fos directiu del Barça.

> David, el primer que ens agradaria saber és quin record tens de l'Escola Thau. Has conservat algun amic de l'època de l'escola?

De la Thau en guardo un molt bon record. Hi vaig ser molt feliç. I sí, en guardo molts, d'amics de llavors. Però des que em dedico exclusivament a la música i tinc fills, ja no ens veiem tan sovint...

> El curs vinent l'Escola Thau celebrarà 50 anys! T'agradaria participar en alguna activitat amb altres antics alumnes que també són del món de la música? I, si fos un partit de futbol, t'hi apuntaries?

Mentre no em coincideixi amb cap concert, per part meva encantat!

> Què volies ser de petit?

De petit no volia ser només una cosa. Com tothom, vaig passar per diverses fases. Però la que més va durar va ser probablement la més vulgar, perquè somiava a jugar al Camp Nou vestit del Barça!

> Finalment vas estudiar ciències polítiques. Per què?

Si hi ha alguna característica que ha guiat el meu creixement ha estat la voluntat de postergar-lo tant com fos possible. És a dir, la voluntat de no haver de triar. La necessitat d'allargar això que els francesos anomenen *l'âge des possibles*, que no deu ser altra cosa que l'adolescència. L'edat en què encara pots fer de tastaolletes i no comprometre't en res. En realitat la vida mateixa, ella soleta, ja fa que t'acabis compromentent i, si no tries ràpid, ho acaba decidint tot. És allò que deia Fuster sobre la política, «si no te la fas, te la fan», aplicat a la vida. Estudiar ciències polítiques suposava estudiar totes les ciències socials i no comprometre's amb cap en concret. Economia, sociologia, dret, etc. Però sobretot, teoria política. És a dir, la branca de la filosofia que se centra en l'acció i que intenta respondre a la pregunta «què s'ha de fer?».

> Què representa per tu el Montseny?

Com que hi he passat moments molt feliços de la meua vida, és casa meua. Te n'adones en negatiu, quan viatges a altres indrets i veus que aquells no són els teus insectes, ni les teves ortigues, ni els

Diàleg

Conversa amb David Carabén

teus esbarzers, ni reconeixes el color dels arbres o l'olor del bosc.

> **Explica'ns les teves passions: el futbol, el cinema, altres...**

Crec que, precisament, les passions són inexplicables. Per això són passions. Per què vaig dedicar tantes hores a la pilota? Per què m'hi vaig passar tantes hores, a la Filмотeca? És clar que en deuria extreure tants plaers sensuals com lliçons de vida que no obtenia de cap altra manera. Segurament, més enllà de la que ens escullen els pares, cadascú també tria les seves escoles.

> **David Carabén és pare. Això t'ha fet veure la vida potser d'una altra manera? Com compagines la teva professió amb la paternitat?**

A partir del moment que ets pare, sents d'una manera molt intensa una peculiar barreja de por i de felicitat. Hi ha una part de tu molt fràgil circulant pel món. Li reclames, doncs, al món, que sigui un lloc més amable. Alhora, com que aquesta part de

tu ja no ets tu, sinó que forma part del món, el món esdevé una cosa molt més amable.

La feina de músic, com la de la gent que treballa en hostaleria, consisteix a treballar quan la resta de la gent descansa. Això vol dir que durant la setmana vaig relaxat i puc passar moltes estones amb els meus fills. Però molts caps de setmana me'n vaig de gira. Quan no tinc concert, sempre intentem anar junts a alguna banda.

> **Parlem de música. Com va ser la teva incorporació professional en aquest món?**

Vaig deixar la feina de realitzador de televisió per dedicar-me exclusivament a la música abans de començar la gira de presentació d'*Ordre i aventura*, que és del 2010. És a dir, fa tres anys. La televisió reclama moltes hores de feina i, en el moment en què ens trobàvem amb Mishima l'any 2010, sabent que la promoció del nou àlbum seria bèstia i que la gira que anàvem a començar també era molt exigent, vaig haver de triar. De tota manera, ja feia temps que no em prenia la música com un *hobby*.

> **Ets el cantant del grup Mishima. D'on ve aquest nom?**

És el nom que vam triar de la manera més capriciosa uns dies abans d'un concert. Fa referència a l'escriptor japonès Yukio Mishima.

> **Com definiries la música que feu? Té relació amb el nom del grup?**

Aquesta és la pregunta que sempre em salta en totes les entrevistes que em fan. Si sabés definir la música que fem, no la faria. Faig música, cançons, perquè no sabia expressar de cap altra manera el que hi expresso.

> **Com és el grup Mishima? És important per tu l'activitat en equip?**

Sí. Un dels autèntics plaers de pertànyer a una banda de rock és treballar en equip. Manipular formes que encara no saps què volen dir ni cap on et portaran en equip. Compartir aquest camí, veure enriquides les teves cançons per la manera que tenen els altres d'interpretar-les.

> **Qui escriu les lletres de les vostres cançons? Les escriviu per a un públic determinat?**

Jo escric la lletra i la música de les cançons. Amb el grup les arrangem. I les escric perquè, en aquell

moment, penso que, sense aquella cançó, a l'Univers li falta una cosa fonamental. No penso en ningú, intento no pensar en ningú i alhora penso en tothom.

> **Els dos primers discos van ser en anglès i, a partir del tercer, en català? Quin és el motiu d'aquesta trajectòria lingüística, si és que va ser així?**

No és ben bé així. Al primer disc hi havia una cançó en català. Al segon, tres. Al tercer, totes menys una... Aquest procés té molt a veure amb el que vaig viure internament pel que fa a la meua vocació d'escriptor de cançons. Vaig escriure les primeres cançons l'últim any de carrera, a França, amb un grup d'amics que tocaven en altres bandes i cantaven tots en anglès. Jo m'hi vaig posar mig en broma, com si fos un joc. Però cada vegada m'ho prenia més seriosament. I llavors em vaig adonar que les cançons em cantaven més elles a mi que no pas jo a elles. A mesura que vaig anar veient que escriure cançons era una cosa fonamental per mi, també vaig anar escrivint cada vegada més en català.

> **El darrer disc, *L'amor feliç*, ha estat premiat. Per què creus que ha estat així? És diferent dels altres?**

Poc o molt, tots els discos que hem fet han trobat reconeixement. El premi és que en puguis seguir fent. El premi és tenir la sensació que cada vegada

Diàleg

Conversa amb David Carabén

n'aprens més i s'ajusta la relació entre el que volies fer i el que acabes fent.

> Heu actuat a molts escenaris de llocs molt diferents. De tots n'hi ha algun que t'hagi impressionat especialment?

El Palau de la Música té un caràcter molt peculiar. La relació entre els músics i el públic, la història que conté, el nom... Però també la Sala Apolo, per les nombroses vegades que hi hem tocat, perquè sona fantàstic, t'hi sents a casa... En realitat, tots els escenaris tenen un encant particular.

> Com és el món de la indústria musical? Es pot viure de ser músic al nostre país?

Tot i que Catalunya és la zona de l'Estat amb un consum cultural més elevat, l'Estat espanyol, Catalunya inclosa, és el segon estat on es pirateja més música del món, després de Taiwan. La professió de músic no està prou reconeguda ni legalment, ni socialment. I la música, com a fet

cultural, tampoc gosa del reconeixement que té en altres països d'Occident. Si a això li afegim la peculiar història de la indústria del directe d'aquest país, excessivament associada als pressupostos -abans folgats, ara desapareguts- dels ajuntaments, a la Festa Major i a l'entrada gratuïta; i, encara més, si hi sumem la peculiaritat sociolingüística de Catalunya, doncs hem de... Hem d'empassar saliva, creuar els dits i seguir somiant desperts que algun dia podrem viure de ser músics al nostre país!

> Per acabar, un somni. Quin seria l'objectiu ideal a aconseguir amb el grup Mishima?

Seguir fent cançons, seguir arrançant-les amb la banda, seguir gravant discos, seguir presentant-los en directe.

Moltes gràcies.